

RETTENS DOM (Femte Afdeling)
23. januar 2003

Sag T-181/01

Chantal Hectors
mod
Europa-Parlamentet

»Tjenestemænd – midlertidigt ansatte – ansættelse – begrundelse – åbenbart urigtigt skøn – ligebehandling af mænd og kvinder«

Fuldstændig gengivelse på fransk II - 103

Angående: Dels en påstand om annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelser såvel om indgåelse af en kontrakt om udnævnelse af B til stillingen som nederlandsksproget fuldmægtig ved Det Europæiske Folkepartis gruppe (Den Kristelige Demokratiske gruppe) i Europa-Parlamentet som om afslag på sagsøgerens ansøgning til denne stilling, og dels en påstand om, at Europa-Parlamentet tilpligtes at betale erstatning for den økonomiske og godtgørelse for den ikke-økonomiske skade, sagsøgeren hævder at have lidt.

Udfald: Europa-Parlamentet frifindes. Hver part bærer sine egne omkostninger.

Sammendrag

1. Tjenestemænd – beslutning, der indeholder et klagepunkt – afslag på en ansøgning – begrundelsespligt senest ved afvisningen af klagen – formål – rækkevidde – midlertidigt ansat ved en politisk gruppe i Parlamentet (Tjenestemandsvedtægten, art. 25, stk. 2; ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, art. 11)

2. Tjenestemænd – midlertidigt ansatte – ansættelse – ansøgere optaget på en egnethedsliste – administrationens skøn – domstolskontrol – grænser

3. Tjenestemænd – midlertidigt ansatte – ansættelse – procedure – administrationens skøn – samtale forud for ansættelsen – ansættelse ved en politisk gruppe i Parlamentet
[Ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, art. 2, litra c)]

4. Tjenestemænd – ligebehandling – ligestilling af mandlige og kvindelige tjenestemænd – grundlæggende rettighed – sikres overholdt af Fællesskabets retsinstanser – afvisning af ansøgningen fra en gravid kvinde – bevisbyrde (EF-traktaten, art. 119 (art. 117-119 er blevet erstattet af art. 136 EF-143 EF); Rådets direktiv 97/80, art. 4, og 2000/78, art. 10))

5. Tjenestemænd – ligebehandling – ligestilling af mandlige og kvindelige tjenestemænd – undtagelser – foranstaltninger til fremme af lige muligheder for mænd og kvinder – betingelser (Art. 141, stk. 4, EF)

1. Ifølge vedtægtens artikel 25, stk. 2, som i henhold til artikel 11 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte finder tilsvarende anvendelse på midlertidigt ansatte, skal enhver beslutning, der indebærer et klagepunkt, begrundes. I tilfælde af afgørelser, som indebærer et valg mellem flere ansøgere, er ansættelsesmyndigheden eller, analogt, den myndighed, som har kompetence til at indgå ansættelseskontrakter, undergivet en begrundelsespligt, i hvert fald på det stadium, hvor den klage, der er indgivet af den afviste ansøger over afgørelsen om ikke at tage ansøgningen i betragtning og/eller over afgørelsen om udnævnelse af en anden ansøger, afvises. Denne begrundelsespligt har til formål at gøre det muligt for Fællesskabets retsinstanser at udøve deres kontrol med lovligheden af den anfægtede afgørelse og at give den pågældende tilstrækkelige oplysninger til, at han kan få kendskab til, om afgørelsen er retmæssig, eller om den er behæftet med en mangel, der gør det muligt at rejse begrundet tvivl om dens lovlighed.

For så vidt angår en stilling som midlertidigt ansat ved en politisk gruppe i Parlamentet, med hensyn til hvis besættelse gruppens ledelse på grund af det nødvendige forhold med gensidig tillid har fuld frihed til at vælge en af ansøgerne på egnethedslisten, kan begrundelsen derfor kun vedrøre spørgsmålet om, hvorvidt de betingelser, som kræves opfyldt for, at udnævnelsesproceduren har været forskriftsmæssig, har været overholdt.

(jf. præmis 35-37, 40 og 41)

Henvisning til: Domstolen, 13. december 1989, sag C-169/88, Prella mod Kommissionen, Sml. s. 4335, præmis 9; Retten, 28. januar 1992, sag T-45/90, Speybrouck mod Parlamentet, Sml. II, s. 33, præmis 94; Retten, 3. marts 1993, sag T-25/92, Vela Palacios, Sml. II, s. 201, præmis 22; Retten, 26. januar 1995, sag T-60/94, Pierrat mod Domstolen, Sml.Pers. I-A, s. 23, og II, s. 77, præmis 30 og 32; Retten, 14. juli 1997, sag T-123/95, B mod Parlamentet, Sml.Pers. I-A, s. 245, og II, s. 697, præmis 72; Retten, 23. april 2002, sag T-372/00, Campolargo mod Kommissionen, Sml.Pers. I-A, s. 49, og II, s. 223, præmis 49.

2. Ansættelsesmyndigheden råder over et meget vidt skøn ved ansættelse af ansøgere, som er optaget på egnethedslisten i den forstand, at den navnlig ikke er forpligtet til at følge den nøjagtige rækkefølge af de ansøgere, der findes på listen. Dette princip gælder så meget desto mere ved ansættelse af midlertidigt ansatte,

hvor den myndighed, som har kompetence til at indgå ansættelseskontrakter, har et endnu videre skøn, når den skal vælge mellem ansøgerne.

Retten kan ikke sætte sin egen vurdering af ansøgernes kvalifikationer i stedet for ansættelsesmyndighedens. Den undersøgelse, Retten skal foretage, skal begrænses til spørgsmålet om, hvorvidt administrationen på baggrund af de forhold, den kan have lagt til grund for vurderingen, har holdt sig inden for rimelige grænser og ikke har anvendt sine beføjelser åbenbart fejlagtigt.

(jf. præmis 65 og 69)

Henvisning til: Retten, 17. november 1998, sag T-217/96, Fabert-Goossens mod Kommissionen, Sml.Pers. I-A, s. 607, og II, s. 1841, præmis 28 og 29; Retten, 19. september 2001, sag T-152/00, E. mod Kommissionen, Sml.Pers. I-A, s. 179, og II, s. 813, præmis 28 og 29.

3. De procedurer og krav, som gælder ved ansættelse af tjenestemænd, gælder ikke ved besættelse af en stilling med en midlertidigt ansat. Den myndighed, som har kompetence til at indgå ansættelseskontrakter, råder over et meget vidt skøn såvel ved bestemmelse af vilkårene for fastlæggelse af udvælgelsesproceduren som ved gennemførelsen heraf.

Såfremt en politisk gruppe i Parlamentet arrangerer samtaler mellem de ansøgere, der er opført på en egnethedsliste, og medlemmerne af en national delegation af den gruppe, som skal foretage ansættelsen, kan det ikke antages, at den pågældende myndighed har overskredet det vide skøn, den råder over. En afholdelse af sådanne samtaler som led i ansættelsesproceduren er i øvrigt i overensstemmelse med, at der nødvendigvis må være et forhold med gensidig tillid, der er afgørende for, at en

politisk gruppe i Parlamentet ansætter en midlertidigt ansat på grundlag af artikel 2, litra c), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte.

Den udtalelse, den nationale delegation af den politiske gruppe fremkommer med, kan imidlertid ikke træde i stedet for den afsluttende, sammenlignende undersøgelse, som ledelsen af den politiske gruppe i Parlamentet skal foretage i sin egenskab af myndighed, der har kompetence til at indgå ansættelseskontrakter.

(jf. præmis 94, 102 og 104)

Henvisning til: Speybrouck mod Parlamentet, præmis 94; B mod Parlamentet, præmis 72; Retten, 20. september 2001, sag T-95/01, Coget m.fl. mod Revisionsretten, Sml.Pers. I-A, s. 191, og II, s. 879, præmis 56.

4. Princippet om ligebehandling af kvindelige og mandlige arbejdstagere og dermed udelukkelse af enhver kønsbetinget forskelsbehandling, den være sig direkte eller indirekte, indgår i de grundlæggende rettigheder, som Fællesskabets retsinstanser skal værne om i medfør af artikel 220 EF.

Domstolen har i den forbindelse fastslået, at det er nødvendigt inden for rammerne af tjenestemandsvedtægten at sikre ligestilling for de mandlige og kvindelige arbejdstagere, som Fællesskabet selv har ansat. De krav, der følger af dette princip i forholdet mellem fællesskabsinstitutionerne og deres ansatte, er ikke begrænset til dem, der følger af traktatens artikel 119 (artikel 117-120 er blevet erstattet af artikel 136 EF-143 EF), hvis formulering forbliver relevant, eller af de fællesskabsdirektiver, der er udstedt på dette område. Dette gælder analogt med hensyn til ansættelse af midlertidigt ansatte.

Det er i den sammenhæng bl.a. blevet fastslået, at det udgør direkte forskelsbehandling på grundlag af køn at afvise at ansætte en kvindelig arbejdstager på grund af hendes graviditet. I henhold til artikel 10 i direktiv 2000/78 og artikel 4 i direktiv 97/80 påhviler det imidlertid kun den indklagede at bevise, at princippet om ligebehandling ikke er blevet tilsidesat, såfremt klageren fremfører faktiske omstændigheder, der giver grundlag for at formode, at der er udøvet direkte eller indirekte forskelsbehandling.

Der er imidlertid ikke i sig selv formodning for forskelsbehandling, blot fordi en ansøger er gravid, heller ikke, såfremt administrationen måtte være blevet underrettet herom. Under alle omstændigheder kan det ikke antages, at administrationen har tilsidesat princippet om ligebehandling af mænd og kvinder, medmindre den har udøvet et åbenbart urigtigt skøn ved at vælge en mandlig ansøger.

(jf. præmis 117-121 og 124)

Henvisning til: Domstolen, 15. juni 1978, sag 149/77, Defrenne, Sml. s. 1365, præmis 26 og 27; Domstolen, 20. marts 1984, forenede sager 75/82 og 117/82, Razzouk og Beydoun mod Kommissionen, Sml. s. 1509, præmis 16 og 17; Domstolen, 8. november 1990, sag C-177/88, Dekker, Sml. I, s. 3941, præmis 14; Speybrouck mod Parlamentet, præmis 47 og 48; Retten, forenede sager T-112/96 og T-115/96, Séché mod Kommissionen, Sml.Pers. I-A, s. 115, og II, s. 623, præmis 116.

5. Artikel 141, stk. 1, EF åbner kun en mulighed for, men ikke en forpligtelse til at udøve positiv forskelsbehandling af kvinder. Såfremt det antages, at bestemmelsen kan gøres gældende over for en fællesskabsinstitution, er denne mulighed kun åben for så vidt angår ansættelser, såfremt de pågældende ansøgninger udviser lige kvalifikationer og er blevet vurderet objektivt.

(jf. præmis 126-128)

Henvisning til: Domstolen, 11. november 1997, sag C-409/95, Marschall, Sml. I, s. 6363.